

בעניין:

אמליה רגו

(MOLDOVA)

עו"ד משרד עו"ד אורי גלבע
מרחוב מטודלה 3 ירושלים
טל: 5663121-02; פקס: 5619591-02
דואר אלקטרוני: uri@gilboa-law.co.il

התובעת

- נ ג ד -

1. אן ואלס
2. אן יאק

הנתבעים

מהות התביעה: כספית.

גובה התביעה: 2,542,600 ש"ח.

תביעה אזרחית נגדרת להרשעה בפלילים

מהות התביעה

1. כתב תביעה זה מפרט את דרישת התובעת להשבת כספים ולפיצויים המגיעים לה על פי פקודת הנויקין (להלן- "הפקודה") ולפי עילות נוספות אשר יפורטו להלן בכתב תביעה זה.
2. תביעה זו מוגשת לפי תקנה 17 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (תביעה אזרחית נגדרת להרשעה בפלילים) ובהתאם לסעיף 77 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984 (סמכות אזרחית נגדרת לפלילית). להלן- "חוק בתי המשפט".

פסק הדין הפלילי

3. ביום 20.10.03 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו כתב אישום מתוקן כנגד הנתבעים (תפ"ח 1085/03). ביום 20.11.03, במסגרת עסקת טיעון, הודו הנתבעים והורשעו על ידי בית המשפט בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן (להלן- "פסק הדין").

העתיקי כתב האישום המתוקן ופסק הדין מצורפים לתביעה זו לפי תקנה 17 לתקנות סדר הדין האזרחי, מהווים חלק בלתי נפרד מכתב התביעה ומסומנים כנספח א'.

4. התובעת הינה אחת משלוש המתלוננות אשר בעקבות תלונתן הגישה המדינה כתב אישום כנגד הנתבעים.

5. לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט, התביעה האזרחית הנגררת להרשעה בפלילים תהיה בשל העובדות המהוות את העבירות בהן הורשעו הנתבעים.

6. בפסק דינו הרשיע בית המשפט את הנתבע 1 בעבירות הבאות:

1. סחר בבני אדם לשם עיסוק בזנות, עבירה לפי סעיף 203א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין").

2. איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. סרסרות למעשי זנות, עבירה לפי סעיף 199א(1) ו- (2) לחוק העונשין.

4. החזקת וניהול מקום לשם זנות, עבירה לפי סעיף 204 לחוק העונשין.

בפסק דינו הרשיע בית המשפט את הנתבעת 2 בעבירות הבאות:

1. סרסרות למעשי זנות, עבירה לפי סעיף 199א(1) ו- (2) לחוק העונשין.

2. החזקת וניהול מקום לשם זנות, עבירה לפי סעיף 204 לחוק העונשין.

בגין עבירות אלו הושתו על הנאשמים עונשי מאסר בפועל ועל תנאי, ובנוסף, פיצו את התובעת ואת שתי המתלוננות הנוספות בסכום של 5000 שקלים לכל אחת.

רקע:

7. התובעת ילידת 1982, נולדה בקישנאו שבמולדובה ולפני בואה לארץ הייתה סטודנטית לתקשורת באוניברסיטה המקומית.

8. התובעת הגיעה לישראל באפריל 2002 או סמוך לכך, עקב מצוקה כלכלית קשה ומתוך מטרה להרוויח כסף בישראל לפרנסת משפחתה שנשארה במולדובה.

9. אל התובעת הגיעה לארץ בתיווכם של מגייסים בארצה, אשר דאגו לסידורי הנסיעה לישראל. מגייסים אלו הם חוליה אחת משרשרת עברייני פשע מאורגן ממדינות שונות, התורמים להתחזקות הסחר בבני אדם למטרות זנות.

10. בהגיעה לגבול מדינת ישראל, נלקחה התובעת לעבוד בזנות בדירה בחיפה (להלן- "הדירה בחיפה"). מנהל עסק הזנות בחיפה העביד את התובעת במשך חודשיים ללא כל תמורה כספית, בטענה כי עליה להחזיר בעבודתה את השקעתו הכספית בה.

11. לאחר אותה תקופה הגיע הנתבע 1 אל הדירה בחיפה ו"רכש" את התובעת תמורת סכום של \$10,000 (עשרת אלפים דולר ארה"ב) על מנת שתעבוד בזנות עבורו.
12. הנתבע 1 שיכן את התובעת לחילופין בשתי דירות בתל אביב- ברחוב דיזינגוף 121 ו-156- (להלן- "הדירות בדיזינגוף"), בהן התגוררה והועסקה בזנות יחד עם נשים נוספות.
13. התובעת הועבדה על ידי הנתבעים בתקופה שבין מאי 2002 למאי 2003 לערך.
14. במהלך 12 חודשים, העסיקו הנתבעים את התובעת בזנות, כשהם אינם משלמים לה שכר כלל, מאיימים עליה, מכים אותה, מתעללים בה נפשית ופיזית, מסכנים את חייה ואת בריאותה ונוהגים בה נאילו הייתה חפץ, הכל כפי שיפורט להלן בכתב תביעה זה.
15. העבדת התובעת בזנות בתנאים מחפירים, תוך ניצול ועושק נפסקה רק כאשר המשטרה פשטה על מקום הזנות ועצרה את מפעילי המקום.

התקשרות הנתבעים עם התובעת

16. כאמור, הנתבע 1 הגיע אל הדירה בחיפה בה הועבדה התובעת, בדק את גופה, כפי שיפורט בהמשך, ו"רכש" אותה תמורת \$10,000 (עשרת אלפים דולר ארה"ב). בנוסף, הנתבע 1 לקח מן התובעת את תעודת הזהות שלה ואת פנקס הטלפונים שלה, המכיל את מספרי הטלפון של משפחתה וחבריה.
17. הנתבע 1 הסביר לתובעת כיצד תעבוד עבורו: הנתבע 1 הבהיר כי על התובעת לעבוד במשך חודשיים ללא תשלום שהוא, משום שעליה להחזיר לו את מחיר קנייתה. לאחר מכן תקבל \$1000 (אלף דולר ארה"ב) בכל חודש, ללא קשר למספר הלקוחות שתשרת או מספר השעות שתעבוד.
18. כן הסביר הנתבע 1 כי התובעת יכולה לבחור בין קניית מזון בכוחות עצמה, או שתשלם לו \$100 ממשכורתה בכל חודש על מנת שיקנה בעבורה מזון.
19. הנתבע 1 התחייב בפני התובעת כי לא תהיה חייבת לקיים יחסי מין עם לקוחות בימי המחזור החודשי.
20. הנתבע 1 לא נתן לתובעת פרטים נוספים על אופי העבודה ועל תנאיה.

אחריות הנתבעים

21. התובעת תטען כי הנתבעים 1 ו-2 מעוולים במשותף, לפי סעיפים 11-16 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), לכל העוולות שבוצעו כלפיה מתוקף היותם בני זוג ושותפים עסקיים ומתוקף שיתוף הפעולה שביניהם בכל הנוגע להפעלת עסקי הזנות והסרסרות.
22. הנתבעת 2 קיבלה את ההזמנות לשירותי זנות מן הלקוחות השונים, הורתה לתובעת להעניק את השירות ללקוח, הורתה מהו מהות השירות המבוקש ובאיזו דרך לבצע אותו ובאיזה מקום.
23. הנתבעת 2 תפעלה את עסקי הזנות באופן יומיומי ולמעשה הייתה שותפה מלאה בכל ההיבטים הקשורים בניהול והפעלת עסקי הזנות, ואין פרט מפרטי העסק שנעלם מעיניה. הנתבעת 2 ידעה היטב כי התובעת נקנתה בכסף- בכספה, לשם העבדתה בזנות.
24. הנתבעת 2 הייתה מסרסרת בתובעת ושולחת אותה לעבוד עבור בעלת דירת זנות ברחוב בוגרשוב 56 (להלן- "הדירה בבוגרשוב"), בה התנהלו עסקי זנות בעלי אופי של סאדו מאזוכיזם.
25. בעלת הדירה בבוגרשוב הייתה מתקשרת לנתבעת 2, מזמינה את התובעת ונשים נוספות לפי הנחוץ לה, על מנת שישרתו לקוחות בדירה זו.
26. בעלת הדירה בבוגרשוב הייתה גובה 500 ש"ח (חמש מאות שקלים חדשים) מכל לקוח, מהם הייתה משלמת 200 ש"ח (מאתיים שקלים חדשים) לנתבעת 2. התובעת מעולם לא קיבלה תשלום עבור עבודתה בדירה בבוגרשוב.
27. בדירה בבוגרשוב אולצה התובעת לקיים יחסי מין ו/או כל אקט מיני אחר סאדו-מאזוכיסטיים, הכוללים פגיעה גופנית וכאב עבודה, והנאה מכך- עבור הלקוחות. לדוגמא: התובעת הוכתה קשות על ידי לקוחות וסבלה כוויות כתוצאה מטפטוף שעווה רותחת על גופה.
28. התובעת לא יכלה לסרב להישלח לעבוד בדירה בבוגרשוב, וממילא מעולם לא נשאלה האם זהו רצונה.
29. התובעת חזרה לדירות בדיזינגוף כשעל גופה סימנים כתוצאה מהאלימות הקשה שחוותה בדירה בבוגרשוב, אך הנתבעים, אשר ראו את הסימנים וידעו מה אופי העבודה בדירה בבוגרשוב, מעולם לא סירבו לשלוח אותה לשם.
30. בשל האמור לעיל, התובעת תטען כי יש לחייב את הנתבעת 2 בכל פיצוי הנובע ממעורבותה בעבירת סחר בבני אדם למטרת זנות, בנוסף לפיצויים הנובעים מכל העילות שהוזכרו לעיל.

31. התובעת תטען כי הנתבעים חבים באחריות משתף ומשדל לפי פקודת הנוזיקין (נוסח חדש), ועל כן חבים בכל הנוזקים אשר נגרמו לתובעת על ידי הלקוחות ששירתה, באישור, בהסכמת, בהרשאת ובהוראת הנתבעים.

32. התובעת תטען כי הנתבעים חבים בחבות מעביד לפי פקודת הנוזיקין (נוסח חדש), ועל כן חבים בכל הנוזקים אשר נגרמו לתובעת על ידי מי מעובדיהם בתקופה נשוא תביעה זו.

33. התובעת תטען כי הנתבעים חבים בחבות של שולח לפי פקודת הנוזיקין (נוסח חדש), ועל כן חבים בכל הנוזקים אשר נגרמו לתובעת על ידי מי משלוחיהם בתקופה נשוא תביעה זו.

הנוזקים אשר נגרמו לתובעת

א. תחום דיני הנוזיקין

אונס

34. הנתבעים כפו על התובעת לקיים יחסי מין ו/או אקטים מיניים שונים בניגוד לרצונה המשתמע או המפורש, ולמעשה, רצונה מעולם לא היווה קריטריון לקבלת ההחלטה האם תקיים יחסי מין תמורת תשלום או ללא תשלום, כמפורט להלן:

35. הנתבעים כפו על התובעת לקיים יחסי מין/ אקטים מיניים שונים ללא רצונה מבלי שיכלה להתנגד לבחירת הלקוח עמו תקיים יחסי מין, מבלי שתוכל להשתמש באמצעי הגנה מפני מחלות וכניסה להריון- כגון קונדומים, בהיותה חולה, מבלי שתוכל לבחור האם לקיים יחסי מין עם קטינים, מבלי שתוכל לבחור עם כמה לקוחות תקיים יחסי מין ביום, מבלי שתוכל לבחור האם לקיים יחסי מין בזמן המחזור החודשי ומבלי שתוכל להתנגד ליחסי מין אלימים ואף סאדיסטיים.

תקיפה

36. הנתבעים ו/או עובדיהם ו/או שלוחיהם הכו את התובעת ו/או אפשרו ללקוחות ו/או כל צד שלישי להכות את התובעת ולגרום לה נזקים גופניים.

37. הנתבעים ו/או עובדיהם ו/או שלוחיהם לא הגישו עזרה מכל סוג שהוא במהלך ההכאה או לאחריה, ולא מנעו מלכתחילה את הכאת התובעת על ידי כל גורם לעיל.

38. התובעת תטען כי הנתבעים חבים כלפיה בנוזיקין בגין תקיפה ובגין הפרת חובה חקוקה, המופיעה בסעיף 341 (חבלה ברשלנות) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בין אם התקיפה

נעשתה על ידס ובין אם נעשתה על ידי מי מעובדיהם/שלוחיהם/צדדים שלישיים במסגרת עבודת התובעת עבורם.

סיכון חיים וחשיפה למחלות, מניעת מזון ושינה, מניעת טיפול רפואי

39. הנתבעים היו אחראים על סיפוק צרכיה של התובעת בכל הנוגע לטיפול רפואי ולמזון, לכל הפחות, ולא אפשרו לתובעת לספק את צרכיה בעצמה משום שמנעו ממנה יציאה מחוץ למקום העבודה ומשכורת לכלכל צרכיה.
40. הנתבעים מנעו מן התובעת מזון לתקופות ארוכות במהלך כל יום עבודה, לעיתים היה נמנע מן התובעת מזון עד ל- 18 שעות ברציפות.
41. הנתבעת 2 סיפקה לתובעת מזון אשר היה למעשה שאריות ישנות של מזון אשר נשאר לה בביתה ואשר לא היה מקולקל ואינו ראוי למאכל אדם.
42. כתוצאה מהאמור לעיל, סבלה התובעת מרעב בדרך קבע, ומנוזקים גופניים עקב הרעב והמזון הקלוקל.
43. הנתבעים מנעו מהתובעת שינה מספקת מאחר וכפו אותה לעבוד 19 שעות ביום בממוצע.
44. כתוצאה מהאמור לעיל סבלה התובעת מעייפות כרונית ומנוזקים גופניים אשר נגרו כתוצאה מחוסר כרוני בשינה.
45. הנתבעים כפו על התובעת קיום יחסי מין עם לקוחות ואסרו עליה שימוש באמצעי מניעה להגנה על בריאותה ולמניעת הריון.
46. כתוצאה מהאמור לעיל, הייתה חשופה דרך קבע למחלות מין ולמחלות נוספות, ובמיוחד לנגיף H.I.V. הגורם למחלת האיידס הקטלנית.
47. הנתבעים מנעו מהתובעת בדיקות על ידי רופא ואף כל טיפול רפואי או תרופתי שהוא, אף אם יכול היה להיות מסופק על מי מן הלקוחות.
48. כתוצאה מן האמור לעיל, התובעת סבלה מדלקת אוזניים חריפה ומכאבים חמורים וייתכן שאף ממחלות נוספות.
49. התובעת אולצה לקיים יחסי מין במהלך ימי המחזור החודשי, תוך שימוש בדיאפרגמות, על מנת להסתיר עובדה זו מן הלקוחות. כתוצאה מכך, נגרמו לתובעת נזקים גופניים.

50. התובעת אולצה לקיים יחסי מין מספר רב של פעמים ביום, עם מספר רב של גברים. כתוצאה מכך, נגרמו לתובעת נזקים גופניים.

51. יצויין כי התובעת הייתה בת 19 כאשר החלה עבודתה אצל הנתבעים, ובגיל זה גופה עדיין נמצא בתהליכי צמיחה והתפתחות.

52. הנתבעים חבים כלפיה בנזיקין בגין רשלנות ובגין הפרת חובה חקוקה לפי פקודת הנזיקין, כאשר החובה החקוקה מופיעה בסעיף 337 (הפרת חובה של הורה או אחראי), לחוק העונשין.

כליאה ופגיעה בחירות

53. הנתבעים נהגו לאיים על התובעת כי אם תברח, הם יפגעו בהוריה ובמשפחתה במולדובה, אשר ידעו את כתובתה.

54. התובעת תטען כי הנתבעים חייבים כלפיה בפיצויים בגין כליאת שווא והפרת חובה חקוקה לפי פקודת הנזיקין, כאשר החובות החקוקות מופיעות בסעיפים 374 (חטיפה לשם חבלה או עבירות מין), 375 (הסתרת חטוף), 376 (עבודת כפייה), 377 (כליאת שווא).

ניתוק מהעולם החיצון

55. התובעת עבדה בשתי דירות ברחוב דזינגוף כאמור, ובבית הלקוחות או בבתי מלון. דלתות הדירות היו נעולות והתובעת לא יכלה לצאת מהדירות אלא לצורכי עבודה בלבד.

56. הנתבעים סיפקו לתובעת מכשיר סלולארי מסוג "מירס" באמצעותו הודיעה התובעת לנתבעת 2 כי הגיעה לבית הלקוח וכי קיבלה את הכסף. אסור היה להשתמש ב"מירס" לכל מטרה אחרת ובמיוחד לא לשם שיחות עם לקוחות אשר נוצר עימם קשר כלשהו, והנתבעת 2 אף איימה פעמים רבות על התובעת בנושא.

57. בנוסף לאיסור יצירת קשר אישי עם לקוחות, הנתבעים אף אסרו על התובעת לשלוח סכומי כסף שהרוויחה למשפחתה שבמולדובה באמצעות לקוחות. לאחר שהנתבעת גילתה כי התובעת העבירה כסף כאמור ללקוח, הענישה אותה בכליאה בדירה במשך חודש ובקבלת מספר לקוחות גבוה מהרגיל - 30 לקוחות ביום.

58. הנתבעים מנעו מהתובעת לצאת מהדירה ולהתקשר למשפחתה במולדובה כאשר חפצה בכך. במקרה אחד נענשה התובעת על ידי הנתבעת 2 ונאסר עליה להתקשר לאימה במשך חודשיים.

אני
148

59. הניתוק המכוון מן העולם החיצון, הניתוק מן המשפחה, האיסור לשוחח עם לקוחות וליצור יחסים אישיים מחוץ למקום העבודה וממילא הכליאה, מהווים התעללות נפשית ומניעת צורך אנושי בסיסי. עקב כך נגרמו לתובעת נזקים קשים ונעשה לה עוול.

גזל

60. הנתבעים לקחו באופן עקבי ושלא כדין כסף חפצים אשר שייכים היו לתובעת, והעבירו את החפצים הגזולים לחזקתם לצורך שימושם האישי או לחזקת אדם שלישי לשימוש, בעיקר לחזקתה של ביתם.

61. הנתבעת 2 הוציאה מחזקתה של התובעת תכשיטים, סכומי כסף- ובכללם "טיפים" שהייתה התובעת מקבלת מלקוחות לשימושה האישי, תכשירי קוסמטיקה ועוד חפצים שונים אשר היו בחזקתה לפי דין.

62. התובעת תטען כי הנתבעים חייבים להשיב לה את חפציה או את שווה ערכם בכסף ובנוסף לפצות אותה בגין עוולת הגזל לפי פקודת הנזיקין.

קנסות ועונשים

63. הנתבעים הטילו קנסות ועונשים שונים על התובעת, באמצעותם גזלו את מעט הכסף שהיה לה וגרמו לה סבל רב.

64. באחד המקרים, התובעת שלחה כסף למשפחתה שבמולדובה באמצעות אחד מהלקוחות. בתגובה, הנתבעים מנעו ממנה יציאה מהדירה בדיזינגוף במשך חודש, במהלכו חוייבה התובעת לקיים יחסי מין עם אף יותר לקוחות מהרגיל- 30 (שלושים) לקוחות ביום.

65. במידה והתובעת הייתה שומרת לעצמה "טיפ" (תוספת מעבר לתשלום המוסכם) אשר קיבלה מלקוח, ולא מעבירה אותו לנתבעים, הייתה נענשת בחודשיים ללא קבלת שכר כלל.

66. הנתבעת ערכה חיפושים תכופים בחפציה של התובעת, ואף שלחה אחרים לערוך חיפושים אלו. כסף, מוצרי קוסמטיקה, תכשיטים, וכל חפץ אשר הנתבעת 2 לא ראתה כי ראוי שיימצא אצל התובעת- הוחרם, ולעיתים הועבר לחזקת ביתה של התובעת.

67. במידה ולקוח נאלץ להמתין מספר דקות לבואה של התובעת, נענשה התובעת באי מתן כסף למשלוח לביתה במולדובה. במקרה אחד, לקוח המתין 10 דקות, וכתוצאה הנתבעת מנעה מהתובעת להתקשר לביתה ולשוחח עם אימה במשך חודשיים, על אף בכייה ותחנוניה של התובעת.

תרמית

68. התובעת תטען כי הנתבע 1 הציג בפניה מצג שווא כאשר הציג בפניה את תנאי עבודתה ואת מהות העבודה עבורו, ועל כן חייב בנוזיקין לפי עוולת התרמית שבפקודה.

ב. נזק נפשי

69. במהלך עבודתה אצל הנתבעים, הנתבעים השפילו קשות את התובעת כאדם וכאישה, וכיום היא סובלת מנזקים נפשיים ומתופעות פוסט-טראומה אשר מחייבים כיום ויחייבו בעתיד הוצאת הוצאות כספיות רבות למימון טיפולים נפשיים.

70. מעבר לנזקים הנפשיים אשר הנתבעים תביים בהם לפי פקודת הנוזיקין, פרק זה מפרט נזקים קשים כגון השפלה, החפצה, דה-הומניזציה וגרימת אובדן זהות אשר מקורם בהפרות חמורות של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, רובו ככולו.

החפצה ודה-הומניזציה

71. הנתבעים קנו ומכרו את התובעת כאילו הייתה חפץ נוי בחנות לכל המרבה במחיר. הנתבע 1 חייב את התובעת להוריד חולצתה, ובחן את גופה לצורך "קנייתה" לעבודה עבורו.

72. פעמים רבות במהלך עבודה אצת הנתבעים, הזכירה הנתבעת 2 את עובדת "קנייתה" של התובעת בכסף בפניה. הנתבעים חייבו את התובעת לעבוד ללא קבלת תשלום כלל במשך חודשיים, על מנת שירוויחו את תמורת ההשקעה בקנייתה.

73. מהות עבודת התובעת עבור הנתבעים הייתה למעשה לשמש ככלי בידם להפקת רווחים קלים ותו לא, ומכאן נגזרת התנהגותם הנפשעת. במהלך כל תקופת עבודתה אצל הנתבעים, הנתבעים התייחסו אל התובעת כאל איבר מין בלבד, ולא כאל אדם העובד עבורם.

74. התובעת נאלצה לקיים יחסי מין עם לקוחות אשר שילמו לנתבעים תמורת שירותיה באמצעות סחורות, כגון משלוחי ירקות, שמיכות פוך, עופות ובשר. צורת תשלום זו הייתה ידועה וגלויה בפני התובעת.

75. הנתבעת 2 "העניקה" את התובעת ושתי נשים נוספות כמתנת יום-הולדת לאחיה ולחבריו (אשר ביחד מנו שמונה גברים), לכבוד יום הולדתו של האח, על מנת שיקימו איתן יחסי מין.

76. התובעת תטען כי כאשר התבעים סרסרו בגופה כאילו היה מטבע עובר לסוחר כמתואר לעיל, נגרמה לה השפלה קשה ותחושת אובדן ערך עצמי, אף מעבר להשפלה היום יומית הרגילה הכרוכה בקורבנות עבירת הסרסרות.
77. התובעת תטען כי נוהג זה של התבעים מבטא נורמות התנהגות פסולות ובלתי מוסריות באופן יוצא דופן, ומראה על תפיסה אנטי נורמטיבית ואנטי חברתית של התבעים.
78. התבעים חייבו את התובעת להחליף שמות, צבע שיער, תסרוקות, איפור ולמעשה ללבוש זהויות שונות במסגרת דרישות העבודה. התובעת נדרשה לבוא בפני לקוח המכיר אותה היטב ולהציג עצמה בשם אחר, במטרה לשטות בו כאילו גדל מגוון העובדות במקום.
79. שינויים אלו שנעשו בגופה ובפניה של התובעת ללא רצונה, היו חובבניים וגרמו למראה המגוחך, לביזויה ולהשפלתה.
80. למרות שהנתבעים חייבו את התובעת להשתמש בדיאפרגמות מיוחדות לאגירת דם המחזור על מנת שתוכל לקיים יחסי מין עם לקוחות בימי המחזור החודשי, מדי פעם, אך טבעי היה שנגלה ללקוחות הדבר. לאחר מכן הנתבעת 2 הייתה צועקת על התובעת וטוענת כי זו אשמתה. הדבר גרם לתובעת השפלה קשה בכל הקשור להתדיינות פומבית על תפקודי גופה הנורמליים והעמיד אותה במבוכה קשה אל מול הלקוח.
81. הואיל וכאמור התובעת לא קיבלה כל תשלום שהוא במהלך עבודתה, אין ביכולתה לממן חוות דעת רפואיות אשר יוכיחו את נזקי הגוף שנגרמו לה, ובעיקר את הנזקים הנפשיים הקשים.
82. לאור האמור, יתבקש בית המשפט הנכבד למנות מומחים מתאימים מטעם בית המשפט, והמיוחד בתחום בריאות הנפש. לחילופין, יתבקש בית המשפט לאפשר לתובעת בעתיד חוות דעת כאמור.
83. הואיל והתובעת הייתה שרויה במהלך כל התקופה הרלוונטית במצב נפשי וגופני קשה ביותר, אין ולא הייתה יכולה להיות לה שליטה במידע הקשור בה, כגון כמות הקנסות שהוטלו עליה, הכספים והחפצים שנלקחו ממנה וכיוצא בזה.
84. לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד, על סמך העדויות שיבואו בעתיד, לפסוק את הפיצויים בראשי נזק אלה על דין האומדנה.
85. לצרכי סדרי הדין תאמוד התובעת את נזקיה בגין העבר כדלקמן:

1. בגין סעיפים 34-38 : 500,000 ש"ח.

2. בגין סעיפים 39-42 : 50,000 ש"ח.

3. בגין סעיפים 43-44 : 50,000 ש"ח.
4. בגין סעיפים 45-50 : 100,000 ש"ח.
5. בגין סעיפים 53-58 : 200,000 ש"ח.
6. בגין סעיפים 59-61 : 20,000 ש"ח.
7. בגין סעיפים 62-66 : 30,000 ש"ח.
8. בגין סעיפים 70-78 : 100,000 ש"ח.

ג. הטרדה מינית

86. כאשר הגיע הנתבע 1 לדירה בחיפה בה הועסקה התובעת, לשם "קניית" נשים, הורה הנתבע 1 לתובעת להוריד את חולצתה ובחן את חזה הערום. בחינת גופה של הנתבעת נעשה על מנת להחליט האם גופה נאה דיו לצורך מתן שירותי זנות.
לאחר מכן, באותו המעמד, שאל הנתבע לפרטיה האישיים של התובעת.
87. במהלך התקופה נשוא תובענה זו, היה הנתבע 1 פונה מדי פעם לתובעת, מציע לה לקיים עמו יחסי מין ושואל אותה "מתי את עושה לי מציצה?".
88. במהלך התקופה נשוא תובענה זו, הייתה הנתבעת 2 מארגנת אורגיות בדירות בהן התגוררה והועסקה התובעת. הנתבעת 2 הייתה מחייבת נשים המועסקות על ידה לקחת חלק באורגיות הללו ללא רצונן.
89. הנתבעים עשו פעולות אלו ושאר פעולות המתוארות בכתב תביעה זה בין השאר לשם ביזוי מיני ושבירת רוחה של התובעת.
90. התובעת תטען כי לאור האמור לעיל, הנתבעים אשמים בהטרדה מינית לפי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.
91. הסעד הנדרש לפי פרק זה הינו תשלום פיצויים בסך של 100,000 ש"ח.

ד. עשיית עושר ולא במשפט

92. הנתבעים היו מעבידיה של הנתבעת בתקופה נשוא תביעה זו. הנתבעת עבדה לפי הוראות הנתבעים והם גבו את הכסף תמורת שירותיה. חישוב הפיצויים בפרק זה נעשה לפי המקובל בדיני העבודה לצורך נוחות בלבד, ואין לראות את היחסים בין הנתבעים לתובעת כיחסי עבודה חוקיים שבית משפט בישראל מתבקש לאכוף.

חישוב שכרה של התובעת

93. לצורך החישובים הכרוכים בכל הקשור באובדן שכר, תפרט התובעת את ההתנהלות הכל הנוגע לכספים שהשתלמו על ידי הלקוחות ששירתה:
94. התובעת עבדה בכל יום החל מהשעה שמונה (08:00) בבוקר, ועד השעה שתיים (02:00) ואף חמש (05:00) בבוקר. לשם נוחות החישוב בלבד ייקבע ממוצע שעות העבודה ביממה ל-18. דהיינו- עד השעה שתיים בבוקר (02:00).
95. התובעת עבדה עבור הנתבעים שבעה (7) ימים בשבוע, במשך כל חודש, כל החודש, ללא ימי שבת, חג או מנוחה כלל. לשם חישוב בלבד, נקבע כי התובעת עבדה 30 ימים בחודש.
96. הנתבעים גבו מכל לקוח תשלום של בין 150 ל-250 ש"ח. לצורך נוחות החישוב בלבד ייקבע ממוצע תשלום בסך של 200 ש"ח.
97. התובעת שירתה בממוצע 15 לקוחות ביום. כפי שפורט, לעיתים שירתה התובעת אף 30 לקוחות ביום. כאשר מחשבים את מספר הלקוחות הממוצע ביום (15), כפול תשלום ממוצע ללקוח (200 ש"ח), מתקבל הסכום: 3000 ש"ח ליום, דהיינו- 90,000 ש"ח לחודש (תשעים אלף שקלים בחודש).
98. אין לתובעת כל דרך להעריך מהן העלויות אשר הוצאו בגינה על ידי הנתבעים, ועל כן מוזמן בית המשפט הנכבד לקבוע מהו הסכום שיש להפחית משכרה עקב הוצאות אלו.

אי-תשלום שכר

99. נתבע 1 הודיע לתובעת, וכך אכן קרה בפועל, כי עליה לעבוד עבורו בזנות ללא קבלת תשלום כלל למשך חודשיים, על מנת להחזיר את השקעתו בקנייתה ובהבאתה ארצה.
100. בפועל, התובעת לא קיבלה שכר עבור עבודתה גם לאחר תום החודשיים הללו, במהלכם גבו הנתבעים תשלומים בסך של 180,000 ש"ח בגין עבודתה.
101. במהלך התקופה נשוא התביעה, סירבו הנתבעים לשלם לתובעת את הסכומים המגיעים לה ותירצו את סירובם בתירוצים שונים. הנתבעים שילמו לתובעת סכום של בין \$100 ל-\$200 ארבע או חמש פעמים בלבד, במהלך כל התקופה נשוא תביעה זו.
102. בחישוב נדיב, שילמו הנתבעים לתובעת סכום מקסימלי של \$1000 במשך כל התקופה בה עבדה עבורם.

אי-תשלום עבור שעות נוספות

103. לפי החישוב שנערך לעיל, התובעת עבדה בכל יום 10 שעות נוספות, מעבר ליום עבודה רגיל בן 8 שעות.

104. בחלוקת השכר היומי- 3000 שקלים, במשפר שעות העבודה היומיות- 18, נקבל שווי ממוצע של שעת עבודה- 167 שקלים.

105. לפי חוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"א- 1951 (להלן- "חוק שעות עבודה"), ולפי חישוב של 167 שקלים לשעה, גמול השעות הנוספות בעבור השעתיים הנוספות הראשונות הוא 417.5 ש"ח, ובעבור 8 השעות הנוספות הוא 2004 ש"ח, כך שעבור יום עבודה בן 18 שעות, צריכים היו הנתבעים לשלם לתובעת 3758.5 ₪.

העבדה ואי-תשלום תמורת העבדה ביום המנוחה השבועי

106. לפי חוק שעות עבודה, אין להעביד אדם בשעות המנוחה השבועית, האורכת 36 שעות בשבוע.

107. התובעת מעולם לא קיבלה את המנוחה השבועית המגיעה לה לפי חוק, ותמיד הועבדה בזמנים אלו.

108. בשל האמור לעיל, הנתבעים חייבים לשלם לתובעת את פדיון ימי העבודה בזמן המנוחה השבועית, שהם 36 שעות כפול 250.5 ₪ (150% משכר ממוצע לשעה) שהם 9018 ₪ לשבוע.

109. לצורך החישוב בלבד ייקבע כי בכל חודש ארבע מנוחות שבועיות, שפדיון בסך 36,072 ש"ח לחודש.

110. התובעת מודעת לעובדה כי יתכן ותוספות השעות הנוספות יחד עם פיצוי בגין אי מתן מנוחה שבועית, מגיעים לחישוב אשר לעיתים חופף או כפול. לאור האמור, מזמינה התובעת את בית המשפט לבטל את הכפילויות או לזכותה לפי התחשיב כדלקמן:

1. 3000 ש"ח עבור שכר ליום, ועוד 300 ש"ח עבור שעות נוספות ליום- 3300 ש"ח ליום.

2. 3300 ש"ח ליום כפול 30 ימים בחודש- 99,000 ש"ח לחודש.

3. 99,000 ₪ לחודש ועוד 4 ימי מנוחה (3300 ש"ח כל אחד)- 112,200 ש"ח.

4. סך הכל 112,200 לחודש, כפול 12 חודשים- 1,346,400 ש"ח.

אי-מתן חופשה שנתית

111. לפי חוק חופשה שנתית, תשי"א-1951, זכאית הייתה התובעת ל-14 ימי חופשה לכל 12 חודשים בהם עבדה אצל הנתבעים.

112. מאחר ומעולם לא קיבלה ימי חופשה במסגרת עבודתה, התובעת תטען כי התובעים חייבים בתשלום פדיון ימי החופשה, המסתכמים ב- 3300 ₪ כפול 14 ימים, שהם 46,200 ש"ח, וזאת על פי החישוב שנעשה לעיל בסעיף 108.

הסעדים הנדרשים

113. בית המשפט הנכבד מוסמך לדון בתביעה זו מכוח תקנה 17 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 וסעיף 77 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984.

114. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין, ולחייבם בסעדים המבוקשים בכתב תביעה זה, בתוספת הוצאות המשפט ושכר טרחה:

1. בסך 950,000 ש"ח לפרק א' הדן בדיני הנוזיקין.
2. בסך 100,000 ש"ח לפרק ב' הדן בנוק הנפשי.
3. בסך 100,000 ש"ח לפרק ג' הדן בהטרדה מינית.
4. בסך 1,392,600 ש"ח לפרק ד' הדן בעשיית עושר ולא במשפט.

סך הכל: 2,542,600 ש"ח.

אורי גלבו, ע"ד
ב"כ התובעת